

תת"ע 6676/05/14 - מדינת ישראל נגד זקי כהן

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 6676-05-14 מדינת ישראל נ' כהן

בפני	כב' השופטת רבקה שורץ
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	זקי כהן

החלטה

לנאשם יוחסה עבירה של התרת נהיגה לאחר (להלן: "הנהג") שאין לו רישיון נהיגה לסוג הרכב בו נהג בניגוד לסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה.

אין חולק כי, הנהג לא החזיק רישיון נהיגה ישראלי.

אין חולק כי, הנהג החזיק רישיון נהיגה פלשתינאי תקף.

אין חולק כי, הנהג - נהג ברכב הרשום בארץ שמספרו 6876356 בישראל (ברח' העבודה באשדוד).

אין חולק כי, לנהג לא היה היתר מאת מפקד כוחות צה"ל או שר התחבורה והבטיחות בדרכים או מי שהוא הסמיך לכך לנהוג ברכב שאינו רשום באזור.

גם אין חולק כי, בתיק תת"ע 1466-06-14 הורשע הנהג לאחר תיקון עובדות כתב אישום בעבירות על תקנה 8 ו-578 לתקנות התעבורה (נ/1).

מפרוטוקול הדיון בתיק 1466-06-14 (נ/1) מיום 30.12.14 עולה כי, הנהג מתגורר בישראל עם בני משפחתו - באשדוד, על פי אישורים כדין, לאחר שהורחק מ"האזור" בשל סיכון לחייו.

אזור מוגדר בתקנה 578 לתקנות התעבורה.

נטען ע"י ב"כ הנהג, באותו עניין, כי הנהג שבוי בידי החוק וכי אף שמעוניין לקבל רישיון נהיגה ישראלי או לקבל אישור להכניס רכב עם לוחית רישוי פלשתינאית לישראל אין הדבר מתאפשר לו לאור החלטה גורפת של מנהלת התיקים והקישור ובכך פוגעים בזכותו לנהוג בארץ על אף שיש לו רישיון נהיגה.

בא כח הנאשם טענה כי הנסיבות העובדתיות של המקרה, שאין חולק עליהן, אינן מגבשות עבירה לפי סעיף 10(ב) המיוחסת לנאשם בכתב האישום.

ב"כ הנאשם טענה כי מאחר שהנהג לא הורשע בעבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה אין מקום להאשים את

עמוד 1

הנאשם ואף לא להרשיעו בעבירה לפי סעיף 10(ב) לפקודת התעבורה.

בשים לב לעובדות שאינן שנויות במחלוקת הפנתה ב"כ הנאשם לנוסח הוראה 578א לתקנות התעבורה וטענה כי מאחר שהנהג החזיק רישיון נהיגה פלשתינאי תקף ואין לו בעיה של גיל - התקיימו הוראות תקנות 188 - 190 לתקנות התעבורה אליהן מפנה תקנה 578א.

ב"כ הנאשם סבורה כי לכל היותר התקיימו יסודות עבירה לפי תקנה 578ב לתקנות התעבורה וכי העובדה שלנהג לא היה היתר משר התחבורה **לנהוג ברכב שאינו רשום באזור** - אינה מהווה הפרת תנאי ברישיון הנהיגה אלא אי החזקת תעודה מתאימה. מכאן, מבקשת ב"כ הנאשם להסיק כי אין רלוונטיות לתקנה 8 לתקנות התעבורה גם אם בחרה המאשימה להאשים את הנהג בעבירה זו ביחד עם סעיף 578ב במקום סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

ב"כ הנאשם טענה כי התכלית של סעיף 10(ב) לפקודת התעבורה הייתה לא להתיר לאדם **בלתי כשיר לנהיגה לנהוג** ברכב והיא גורסת כי אין מקום להרחיב את גבולות הסעיף מבחינה פרשנית.

לעניין תקנה 8 נטען ע"י ב"כ הנאשם, כי זו נועדה להבטיח **מילוי תנאים שנקבעו ברישיון נהיגה** כמו למשל הרכבת משקפיים בעת נהיגה, או נהיגה ברכב אוטומטי ולא עם תיבת הילוכים ידנית למי שלא הוכשר לכך, וכי אין מקום להרחיב תחולת התקנה על הוראות אחרות, שהפרתן לא מהווה הפרת תנאי ברישיון הנהיגה.

מנגד, טענה **ב"כ המאשימה** כי בנסיבות העובדתיות שבפנינו התקיימו יסודות העבירה של סעיף 10(ב) לפקודת התעבורה.

ב"כ המאשימה טוענת כי בנסיבות העובדתיות שבפנינו בהעדר אישור מפקד כוחות צה"ל לנהוג בתחום ישראל, **ברכב שאינו רשום באזור**, ניתן לומר כי הנהג נהג שלא בהתאם לתנאים **ברישיון הנהיגה** שלו ועל כן תיקנה את כתב האישום לתקנה 578ב ביחד עם הוראת תקנה 8 לתקנות התעבורה הואיל ובצד תקנה 578ב אין הוראה עונשית קונקרטית.

ב"כ המאשימה הפנתה לצורך הביטחוני בצד אכיפת העבירות הנדונות.

דין

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים לאורן של הוראות החיקוק הנוגעות למחלוקת הגעתי למסקנה כי הצדק עם ב"כ הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית

ההוראות הרלוונטיות לדיון הינן סעיף 10 לפקודה, תקנה 8 לתקנות התעבורה ותקנות 578, 578א ו 578ב לתקנות התעבורה.

סעיף 10 לפקודת התעבורה קובע כדלקמן:

(א) לא ינהג אדם רכב מנועי **אלא אם הוא בעל רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג**, שניתן על פי פקודה זו, **ולא ינהג אדם אלא בהתאם לתנאי הרישיון** זולת אם פוטר מחובת רישיון נהיגה ובמידה שפוטר.

(ב) **בעל רכב ומי שהשליטה על הרכב בידו לא ירשה לנהוג ברכב למי שאינו רשאי לפי סעיף קטן (א)** לנהוג בו, ובלבד שלא יהיה בעל רכב או מי שהשליטה על הרכב בידו, אחראי בעד נהיגתו על ידי אדם שאינו רשאי לנהוג בו, אם הוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב.

עמוד 2

(ג) לענין סעיף זה, **אין נפקא מינה אם הרכב רשום בארץ או בחוץ-לארץ.**

העובדה שהמאשימה תיקנה את עובדות כתב האישום של הנהג לתקנה 578 לתקנות מאששת את העובדה כי הוראות תקנה 578 לא רלוונטיות כאן וכי מעמדו של רישיון הנהיגה הפלשתינאי של הנהג כדין רישיון נהיגה ישראלי, כפי שקבוע בתקנה 578 לתקנות התעבורה.

תקנה 578 קובעת את ההגדרות הרלוונטיות לתנועה **מהאיזור**, כדלקמן:

בחלק זה -

"אזור" - כל אחד מאלה: יהודה והשומרון ורצועת עזה;

"הסכם הביניים" - הסכם ביניים ישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה;

"תושב אזור" - מי שהוא תושב האזור ואינו רשום במרשם האוכלוסין לפי חוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965.

תקנה 578א קובעת:

578א. **תושב אזור שבידו רישיון נהיגה בר תוקף שניתן באזור** לפי סעיף 38 לתוספת 1 בנספח iii להסכם הביניים, **יראו אותו כבעל רישיון נהיגה בר תוקף בישראל בדרגה מקבילה** לדרגת רישיון הנהיגה שלו אם נתקיימו בו תנאי הגיל האמורים בתקנות 188 עד 190.

ואולם תקנה 578ב מחייבת כדלקמן:

לא ינהג תושב אזור רכב שאינו רשום באזור אלא אם כן -

(1) אם הוא תושב יהודה והשומרון - **יש בידו היתר לכך מאת מפקד כוחות צה"ל** באזור יהודה והשומרון או מי שהוא הסמיך לכך;

(2) אם הוא תושב רצועת עזה - **יש בידו היתר לכך מאת שר התחבורה** והבטיחות בדרכים או מי שהוא הסמיך לכך.

לשון הוראת החיקוק הנ"ל מצביעה כי בענייננו אין המדובר בהפרת תנאי ברישיון הנהיגה.

טענת התביעה לפיה העדר היתר מהשר הממונה או מפקד האזור לנהוג בישראל ברכב שאינו רשום באזור מהווה הפרת תנאי ברישיון הנהיגה - מוטעית.

העדר היתר/תעודה מתאימה לנהוג ברכב שאינו רשום באזור מהווה הפרת הוראת תקנה 578 ולא הפרת תנאי ברישיון הנהיגה.

משכפרה ב"כ הנאשם בעובדות וטוענת כי לנהג רישיון נהיגה תקף לפי תקנה 578 לתקנות, לא די בהרשעת הנהג בעבירה בניגוד לתקנה 8 לתקנות התעבורה כדי להביא להרשעת הנאשם בעבירה לפי סעיף 10 (ב) לפקודה. על התביעה נטל ההוכחה להוכיח איזה תנאי ברישיון הנהיגה הופר.

בית המשפט ער לתקנה 175 לתקנות התעבורה וכן לתקנה 216(ד)(2)(ה) לתקנות התעבורה שלא מאפשרת מתן רישיון נהיגה ישראלי לתושב אזור.

בית המשפט גם ער לשיקול הביטחוני - שמירה על ביטחון הציבור- של תקנה 578ב לא לאפשר תנועה רכובה של תושב אזור בתוך ישראל מחשש למעורבות בפעילות עוינת .

העובדה שרשויות מוכנות לקחת סיכון מסוים במתן היתרי כניסה לישראל אינה מחייבת לקחת סיכון מוגבר הנובע ממתן רישיונות נהיגה, ואולם הנהג חי בארץ תקופה ממושכת של כ- 13 שנים על פי היתרים מבלי שחל שינוי בסטטוס שלו ונכון היה ליתן הדעת לכך - אך לא במסגרת האכסנייה של פקודת התעבורה ותקנותיה [עיין סיפא סעיף 11 לבג"צ 5539/05 גדיר עטאללה נ' שר הבטחון, הרכב הש': א. גרוניס, א. חיות, י. אלון, (1.11.07)].

השיקול הביטחוני עלה בפני מותב זה במסגרת הליך אחר בתיק ת 31879/08 קג' (23.06.09), שם לאחר עדות הפרקליט תיקנה ב"כ המאשימה את עובדות כתב האישום לתקנה 578ב לתקנות התעבורה, שתואמת לכאורה את העובדות שאינן שנויות במחלוקת והמגבשות עבירה לפי תקנה זו.

העובדה כי בצד תקנה 587ב לא קבע המחוקק הוראה עונשית קונקרטית אינה מחייבת הצמדתה לתקנה 8 לתקנות התעבורה כטענת ב"כ המאשימה. המחוקק קבע בהוראת סעיף 68 לפקודת התעבורה כי "העובר על תקנה שהותקנה לפי פקודה זו, דינו כאמור בסעיפים 61, 62 ו-63 לפקודת התעבורה והמאשימה זכאית לטעון לעונש בהתאם לשיקולים הנוגעים לעבירה, תכלית התקנה, האינטרס החברתי שיש להגן עליו, מתחם הענישה ומדיניות הענישה הנוהגת.

לאור כל האמור לעיל אין מקום להרשעת הנאשם בעבירה בניגוד לסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה, ממנה יש לזכות את הנאשם ואולם, יש מסד עובדתי להרשיע את הנאשם בעבירה בניגוד לתקנה 578ב לתקנות התעבורה ובה יורשע הנאשם.

מזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

הדיון הקבוע ליום 3.5.15 יוותר על כנו.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.